

[Indenrigs- og boligministeren.]

er det også forudset på anden måde, idet det, såvidt jeg husker, i bemærkningerne er nævnt, at det må overvejes og inddrages i kommunernes overvejelser angående ansættelse af distriktsjordemødre i sådanne distrikter, hvorvidt det er muligt for disse jordemødre at have en uddannelse, der er noget videregående, end den almindelige jordemoderuddannelse er — videregående i den forstand, at jordemoderen f. eks. også kan påtage sig opgaven som sundhedsplejerske.

Jeg er enig i det økonomiske grundsynspunkt i de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Dose gjorde om antallet af distriktsjordemødre, og om de små distrikters muligheder for at give en jordemoder nok at leve af. Derimod er jeg ikke så betænkelig som det ærede medlem for konsekvenserne, når det ærede medlem f. eks. mener, at lægerne nu kunne komme og bede det offentlige give dem et tilsvarende tilskud til deres små indtægter. Jeg tør sige, at det ville være meget mærkeligt, eftersom vi har haft denne ordning med distriktsjordemødre i snart flere år, uden at lægerne af den grund er henfaldet til ønsker af tilsvarende karakter. På den anden side mener jeg at vide, at der her i landet findes f. eks. ødistrikter, hvor en læge kun kan leve i kraft af en vis offentlig ansættelse. Jeg tror, at vi både i det ene og det andet forhold uden ængstelse for de konsekvenser, det ærede medlem fremmaner for os, skal lade livet få lov at bestemme udviklingen. Det er jo hidtil lykkedes at skaffe lægerne et forholdsvist solidt grundlag for deres tilværelse og muligheder for at opbygge og bevare en praksis. Her gør vi altså, på et område ikke af en anden karakter, men af en anden grad, et forsøg på at opretholde et gammelt kald, hvis nødvendighed ingen af os jo drager i tvivl, på en sådan måde, at det skulle være økonomisk muligt for de kvinder, der tager dette kald op, at eksistere på grundlag af det.

Der er af andre ærede medlemmer blevet gjort bemærkninger om lovforslaget og givet tilslutning til det. Jeg takker det ærede medlem frk. Ingefred Juul Andersen og det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul for de bemærkninger, de har gjort til lovforslagene og baggrunden for disse.

Til det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen vil jeg gerne gøre nogle ganske få bemærkninger, idet det ærede medlem i sin tale gik ind for bestemte formuleringer i de foreliggende lovforslags paragraffer. Jeg er enig med det ærede medlem i, at bestemmelsen i § 3 i lovforslaget om udøvelse af

jordemodergerning, om under særlige omstændigheder at kunne give personer, som har fået deres uddannelse i udlandet, autorisation til at udøve jordemodergerning, ikke er ganske klar. Jeg personligt mener, at der bør foreligge „ganske særlige omstændigheder“; jeg mener, at adgangen til at udøve jordemodergerning her i landet for en i udlandet uddannet jordemoder skal være temmelig stærkt blokeret, og det tror jeg også der vil være almindelig enighed om, fordi en vigtig side af hele denne lovgivning er den stadige ajourføring på jordemoderskolen af jordemoderuddannelsen, og vi vil vel være mest trygge ved at vide, at vore jordemødres uddannelse er foregået her i landet.

Det ærede medlem gjorde dernæst nogle bemærkninger til § 10. Det ærede medlem fandt det ulogisk, når der i paragraffen står, at hvis en jordemoder ønsker at opføre med at drive praksis, skal hun afgive skriftlig meddelelse derom til sundhedsstyrelsen. Herved frigøres hun for den i § 9 omhandlede pligt til at begive sig til fødende kvinder, ligesom der herefter ikke tilkommer hende ret til at udøve jordemoderpraksis. Det kan synes ulogisk, men på baggrund af de erfaringer, man har fra praksis, og under hensyntagen til hele det lønsystem, som bygges op for distriktsjordemødre, tror jeg, det vil være nødvendigt at have en sådan bestemmelse. Det forekommer mig ganske klart, at det måtte være nødvendigt, hvor det drejer sig om distriktsjordemødre, for man kan ikke lade en pensioneret distriktsjordemoder få ret til fortsat at udøve praksis som privat praktiserende og samtidig betale hende en pension fra det offentlige, beregnet som for en pensioneret tjenestemand i en tilsvarende lønklasse. Men om de almindelige privat praktiserende jordemødre nødvendigvis bør have den samme stilling, kan diskuteres. Jeg har opfattet bestemmelsen således, at man dels ønsker at skabe en lighed, dels ønsker man virkelig at fritage en jordemoder, der er ophørt med at praktisere, for den absolutte pligt efter bestemmelsen i § 9. Jeg indrømmer, at det høje ting sikkert gennem lang tid kunne beskæftige sig med en vurdering af et etisk krav til en jordemoder. Skal en pensioneret jordemoder f. eks. være forpligtet til at sidde med hænderne i skødet ved siden af en barslende kvinde, til hvem en praktiserende jordemoder eller en distriktsjordemoder ikke kan nå frem? Jeg tror nu, at livet også her vil formulere en ganske bestemt praksis, men reglen, som lovgivningsmagten må beskæftige sig med, er